

κεκομμένος. Οὐδείς ἐβοήθει αὐτὴν θέλουσιν ν' ἀνεγερθῇ· ὁ μὲν ὄχλος ἠτένιζεν αὐτὴν ἡλιθίως, οἱ δὲ βραχμῶνοι ἠδιαφόρουν. Ἡ ἁμαξά δὲν ἐδύνατο νὰ κινηθῇ, τοσαῦτα ἦσαν τὰ πρὸ αὐτῆς πεσόντα σώματα.

« Ἀτάραχοι οἱ βραχμῶνοι ἔδωκαν σύνθημα προχωρήσεως· ἀλλ' αἰρνης ἐλθόντες χωροφύλακες, ἀνήγειραν τὰ κυλιόμενα σώματα, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἔκραζεν Ἄψε, ἥτοι ἐκουσίως ἔπεσαν, ὅπερ καὶ ἦτο ἀληθινόν. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν πεσόντων καὶ τῶν φορευθέντων ἡ ἁμαξά ἐκινήθη, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔμεινα νὰ ἶδω πλέον ἐὰν ἐγένοντο καὶ νέα θύματα. »

ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΝΟΣ.

Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Βαυαρίᾳ, προσβληθεὶς ὑπὸ ἐξανθήματος, ὁ βασιλεὺς Ὦθων, πρῶτος μὲν ἡγεμὼν τῆς Ἑλλάδος, πρῶτος δὲ καὶ διοργανωτὴς αὐτῆς καὶ νομοθέτης. Τὸν ἀποθνήσκοντα ἐθρήνησαν πάντες ἐν Ἑλλάδι· καὶ αὐταὶ αἱ πολέμικαι ἐφημερίδες, εἰ καὶ παρέπεμψαν ὡς εἰκὸς τὴν περὶ τοῦ πολιτεύματος αὐτοῦ κρίσιν εἰς χρόνους ὑστέρους, ἐξῆραν ὅμως τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν προαίρεσιν. Τὴν ὁδὸν ταύτην πατοῦντες καὶ ἡμεῖς, εἰς ἓν τι μόνον νομίζομεν καθήκον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ μέλλοντος ἱστοριογράφου, τὸ ἐξῆς·

Κατὰ τὰ δύο ἰδίως ἔτη, τὰ προηγηθέντα τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1862, ὁ βασιλεὺς Ὦθων διεσφόρη ὡς σκευὸς κακίας, καὶ τοιοῦτο, ὥστε ἐὰν συγκαταβῇ τις νὰ ἐπεξέλθῃ τὰς ἐφημερίδας τῶν τότε χρόνων, ν' ἀναπολήσῃ δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βιογραφίαν τῶν ἐκτρωμάτων ὅσα ἀπ' αἰῶνος ἐκάθισαν εἰς θρόνους, οὐδὲ τὸν Νέρωνα λησμονῶν, θέλει νομίσει ἐκεῖνον δημοβορώτερον πάντων· πασῶν δὲ τῶν κατηγοριῶν τρεῖς ἦσαν αἱ κορυφαῖαι· α— ὅτι προέδιδε τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος χάριν τῶν Αὐστριακῶν· β— ὅτι αἱ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς δούλης Ἑλλάδος ἐνέργειαι αὐτοῦ ἦσαν ἀπλῆ ἀγυρτεία, καὶ γ— ὅτι ἐπεβούλευε τὴν θρησκείαν ἡμῶν. Ἀπ' ἐναντίας σήμερον πάντες ὁμολογοῦσι καὶ κηρύττουσιν ὅτι οὐδείς, οὐδ' Ἕλληνας τὸ γένος, ἠγάπησε πλέον ἐκείνου τὴν Ἑλλάδα· ὅτι οὐδείς οὐτ' ἐμερίμνα οὐτ' ἐθυσιάζετο ὅσον ἐκεῖνος ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἑλλάδος, καὶ ὅτι οὐδείς ἐσέβετο πλέον αὐτοῦ τὸ δόγμα τῶν πατέρων ἡμῶν. Μετὰ τὴν πάνδημον ταύτην ὁμολογίαν ὁ μέλλων ἱστοριογράφος θέλει μακαρίσει ἴσως τὰ ἔθνη ὅσα ἐτυχον τοιοῦτου ἡγεμόνος, ὅστις καὶ περ διωχθεὶς ἀπέθανεν εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς Ἑλλά-

δος, ὅμοιος πρὸς τὸν Φωκίωνα, παραγγείλαντα τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ὅτε καταδικασθεὶς ἀνόμως ὑπὸ τῶν ἀγνωμόνων συμπολιτῶν ἀπήγετο εἰς θάνατον, « μὴ μνησικακεῖν Ἀθηναίους. »

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΣΠΕΡΑ.

1

Προβαλὲν ἡ ἐσπέρα καὶ βαίνει τὸ σκότος
Ἀργὸν, σιγαλέον ἐπ' ἀνῶ τῆς γῆς·
Ὁ πᾶς εἰς τὰ κάτω εἰσέγησε κρότος·
Δεσπόζει ἐν ὄν ὑπερτάτης σιγῆς.
Σαλεῦ' ὑποκώφως τὸ δέσμιον ρεῦμα
Ἀτρέμα κοιμᾶται τ' ἀόρατον πνεῦμα.
Τὸ ἔραστρον δὲ ἐκκαλύπτεται δῶμα·
Μυστήριον μέγα Θεός τις τελεῖ.
Ἐκεῖ τὸν θνητὸν ν' ἀνυψώσῃ τὸ ὄμμα
Ἐνδύμυχος ἦχος, ὁρμὴ τις καλεῖ.

2

Ἐν κόσμῳ ἀπείρῳ, κενῷ, σιγαλέῳ,
Σπινθήρες πυρῆνος ἀπ' ἀέρος φωτός·
Ἐξ ἄρκτου καὶ νότου, δυσμῶν τε καὶ ἑω.
Χωροῦν οἱ ἀστέρες τοῦ χάους ἐκτός.
Ἐπ' ἀνῶ πελάγους βυθῶν ἀκυμάντων
Γαμήλιοι κόραι μὲ στέμν' ἀδαμάντων,
Δαδούχων χορεῖται εἰς μίαν χορείαν
Τὸ βλέμμα των στρέφουν ἐδῶ ἱλαρόν,
Κ' εἰς ἑρρύθυμον τείνουσιν τὸ οὐς ἀρμονίαν
Καὶ μ' ἑρρύθυμον βῆμα τελοῦν τὸν χορόν.

3

Τίς δύναμις ἔλκει τὸν μὲν πρὸς τὸν ἄλλον;
Εἶν' ἔρωτος θείου δεσμός διαρκής.
Τί λέγουσιν; τί λέγουσιν μὲ πῦρ ἀναπάλλον;
Ὡσεὶ ν' ἀνταλλάσσωσι λέγους γλυκεῖς.
Καὶ μόν' ἡ ψυχὴ μου ἀκούει τοὺς ἤχους,
Αὐτὴ δ' ἀπαντᾷ μὲ παλμοὺς ἐνδομύχους,
Σκιρτᾷ, καὶ εἰς ὕψος πετώσ' ἀναβαίνει
Τοῦ μέλους ἐκείνου εἰς φθόγγος κ' αὐτὴ
Ποθεῖ, εἰς σπινθῆρ τοῦ φωτός των τὰ γένη·
Ἄλλ' ἤδη τὰ κάτω δεσμά της κρατεῖ.

4

Καὶ φέρει ἐδῶ τὸν ἀγῶνα δεσμίου
Δεινῶς πειρωμένου ἐν μαύρῃ εἰρηκτῇ

Τὸ ζεῖδωρον φῶς νὰ ἰδῇ τοῦ ἡλίου

Καὶ κρῖνος ἐνῶ σιδηροῦς τὸν κρατεῖ.

Πλὴν βέβηλος ὅστις τὸν πέπλον νὰ σχίσῃ

Εἰς τ' ἄδυτα θέλων ναοῦ νὰ εἰσδύσῃ

Ἐν ᾧ λειτουργὸς ὁ Θεὸς εἶναι μόνον.

Ἀρκεῖ ὁ φωτὸς οὐρανίου ποθῶν

Ν' ἀρόεται τοῦτο τὸ βλέμμα ὑψότων,

Ἐνῶ καταγίς τὸν μαστίχῃ παθῶν.

5

Ἄλλ' ὅμως ἐκεῖ φωσφορώδεις βολλίδες

Ῥηγνύμεναι σθένουν μὲ θροῦν φαιρόν.

Μὴν εἶναι λαμπρῶν ἄλλων κόσμων ἐλπίδες

Καὶ σθένοντ' ἐπίσης εἰς χάος κενόν ; . .

Ἐκεῖ, εἰς ἀστήρ πρὸ μικροῦ μὲ τοὺς ἄλλους

Τοξεύων φωτὸς λαμπηδόνας καὶ κάλλους

Εἰς χῶρον τανῦν μακρυνόν ἀνυψοῦται

Καὶ θρήσκοτο; βλέμμα μὲ ρίπτ' ἀμυδρόν . .

Ἴδον, βαθμηδόν, βαθμηδόν ἀμυροῦται . .

Θὰ οὐδύσῃ εἰς χάος, βαθὺ, ζοφερόν . .

6

Ἀὐτὸ ἦτον ἄλλοτε τ' ἄστρον μου γίλον

Μὲ θλίψιν μοιήρη, μοιήρη χαρὰν,

Ἀὐτὸ, μακρυνόμενον τῶν ἄλλων ὁμίλων

Κ' ἐγὼ, τῶν ἀνθρώπων τοῦ κύκλου μακρὰν,

Σιγῶν, ἀρτηγάλα πιστῶς τὰ ἐντός μου,

Καὶ ἦν τὸ οὐράνιον φῶς τοῦ φωτός μου.

Ἀντίκρυ μ' ὠμίλει πυρίθρογγον γλῶσσαν

Ὅμοίαν μὲ ζῶντα ψηφία πυρὸς

Τὸ βλέμμα λαλεῖ εἰς καρδίαν ἐρῶσαν

Καὶ χύνει' ἐκτάσεως ῥοῦς καθαρὸς.

7

Ἀὐτό μου τὸ ἄστρον ἰδὸν τρεμοσβύνει,

Τί ἔχειν' ἡ αἴγλη αὐτοῦ ἡ λαμπρά;

Τὴν θλίψιν, τὸ πένθος ὁ δόσχος του χύνει.

Μὴ λύπη τὸ φῶς του θολόγη πικρά;

Θερμὴς ἐρωμένης τὸ βλέμμα μὴ χάρη,

Ὅπόθεν τὸ γέγγος καὶ θάλλπος λαμβάνει

Κ' εἰς χώρας ζοφώδεις περθοῦν ἀποκλίνει ; . .

Σὲ βλέπω, ὡς ξένος εἰς γῆν παροικῶν,

Νὰ σ' ἐβλεπε τόρα μακρὰν μου κ' Ἐκείνη,

Ὡ ἄστρον ὠχρόν, τῆς ψυχῆς μου εἰκῶν.

(Ἐποιήθη ἐν Κύπρῳ.)

ΑΣΤΕΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΛΕΜΑΤΙΑ.

1) Ἀδηφάγος.

Μιά γριᾶχεν ἀρρώστιά,

Ἀρρώστιά καὶ θερμασιά,

Κ' εἶχε πόνο' ἔς τὸ κεφάλι

Καὶ ἀναφαγιά μεγάλη.

Στέλνει νάρθη ὁ γιατρός

Δὲν εἰξεύρει μήτ' αὐτός :

— Πές μου, γριᾶ, τὴν ἀφαγιά σου,

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀρρώστιά σου.

— Τίποτα δὲν τρώου ἢ καῦμένη.

Πῶς δὲν εἶμαι πεθαμένη !

Δύο γάλλους τρώου ψητούς,

Κ' ἄλλους δύο τσιγαρητούς.

Κι' ὅποτ' ἔχω λίγη πείνα,

Δὲν μὲ σώνει προβατίνα,

Κι' ὅποτ' ἔχω καὶ μεγάλη

Δὲν μὲ σών' ἓνα βουβάλι.

— Φέρτε τῆς κουκιᾶ βρασμένα

Γιατί τόρα τρώει καὶ μένα !

2) Ἀναξιοπάθεια.

Τ' ἔχεις, διάνα μου, καὶ κλαῖς ;

Μὲ φοροῦν καλαῖς κακαῖς,

Μὲ φοροῦν οἱ Δολιανές ¹⁾

Ποῦ εἶναι 'σά' γαρουφαλλιαῖς

Μὲ φοροῦν οἱ Γιαννιτσάναις ²⁾

Ποῦ εἶναι 'σά' τῆς μαντζουράναις ³⁾

Μὲ φοροῦν οἱ Σελιτσάνες ⁴⁾

Ποῦ εἶναι 'σά' τῆς κουκουβάγιας.

3) Γάμος καθούρων.

Κάτου ἔς τὸ γιάλδ' ἔς τὸν ἄμμο

Κάναν οἱ καθούροι γάμο,

Καὶ παντρέσαν τῇ Μαλάμω.

Καὶ τῆς δίνανε προικιά

Ἕνα κόσκινο' κουκιᾶ,

Καὶ μιὰ σιδερωσιᾶ

Νὰ μαγερεύῃ τὰ κουκιᾶ.

Καὶ τῆς δίναν ἐν' ἀμπέλι

Ὅσῳ νὰ χωρῇ νὰ μπένῃ.

¹⁾ Χωρίον Ἀδίας. ²⁾ Χωρίον Καλαμῶν. ³⁾ Εὐώδες φυτὸν, τὸ ἡμέτερον μᾶλλον τῶν ἀρχαίων (marjolaine gentille)
⁴⁾ Χωρίον Ἀδίας.